

IANCU LAURA

Utánad

Nyugtalan a nyirkos
kapu, mintha ellenséget
látna, hamis hangszer módjára nyikorog.
Leheletnyi levegő maradt
utánad.

Lábamba beállt a fagy, öleltelek volna még,
ki tudja, miféle
sötétség

vértanúja leszek –
oly régen köveznek, tökéletes ütéssel
veszteségek, vereségek.
Néhanapján itt is csak az imának
tetsző lépcsőzések
emelnek ki a seholból.
Oda esem vissza
ahol

a falak is remegnek
a lábujjhegyen settenkedő háborútól.

Ürességed

Elég, hogy reggel van,
hogy négy lábú a szék,
hogy a szentkép bírja,
bírja még alvás nélkül
a hideg ágyvég felett
közelről nézni a megfáradt eget.

Elég, hogy kicseng a hívás,
hogy vissza nem hívsz,
csak megnézed az érettségi képet,
és bajra gondolsz,
küldöd hozzám az Istent, veted a keresztet.

Elég, hogy van este,
hogy nem gondolunk egyébre
csak vendégnek állunk
mintha

üres asztalunk,
oltár lenne.

Érted

Még egy-két nap
és aztán megágyaz az ősz,
harmatvizes reggelek
várják ébredésed.
Te nem tudhatod: én neked is megteríttek.
Minden hiány a te tested.
Néha hátra nézek,
szeretem, ahogy
a köd lehajol érted.